

De rode vos

ik hoor de wolken over de toverbol van staal en tranen wrijven
de jacht
de maan schuift voorbij het gat in het dak zo cirkel ik rond je ogenschijn
je leest jezelf in slaap ik bestudeer je oorschelp een rood lampenkapje

ik groeide op aan de verkeerde kant van de rivier
ontredderde zwaan
schroeide als 7 brandende Britten boven de tuinen van Giverny
je leerde me weer eten met het vossenbier bij de rivier zonder bron

omhels de maan en de Grote Beer rol je op in mijn okselkom
we gaan
het hol verlaten zonder tijdschrift zonder te hopen of te verwachten
ook de sterren met hun zilverhelmen vluchten in de kieren van de nacht

we scheren weg als trossen vliegende vossen naar hun omgekeerde slaap
alles tintelt sterft af maak een kever van blaadjes en takken op mijn buik
ik denk niet meer
sshh ik maak een kever van blaadjes en takken op je buik

kat en muis de spelers worden zelf het spel
vosje laat je vacht maar achter

The red fox

I hear the clouds rubbing the crystal ball of steel and tears
the hunt
like the moon slides by the hole in the roof so i circle round your gleaming eye
you read yourself to sleep I peruse your ear-whorls a tiny red lampshade

I grew up on the wrong side of the river
a desperate swan
singed as 7 burning Britons above Giverny gardens
you taught me to eat once more with the fox-head beer by the well-less river

embrace the moon and the Great Bear curl up in my armpit
we're
leaving the lair without any journal without any hope, expectation
also the stars with their silvery helmets flee into the chinks of the night

we whisk away like swarms of flying foxes to their topsy-turvy sleep
everything sparkles dies away make a beetle of leaves and twigs on my belly
I no longer think
sshh I'm making a beetle of leaves and twigs on your belly

cat and mouse the players themselves become the play
foxie leave your coat behind you

(from 'Navagio', publ. Prometheus, Amsterdam, 2008 – 'flotsam poems' by Peter Holvoet-Hanssen, end of his first poetic journey 'from Strombolicchio to Navagio')

Grafschrijver

dood doet leven en zot zijn pijn
doorgezakte stoel der wijsheid
ingeslikte hemelsleutel

moet verweesd dit beeld graveren

dag mijn lelie onder doornen
schuif toch de gordijnen open
doof de twijfelende sintels
angst uit Kandahar krijg vleugels
ik zoen je hals, dank dit vredig
ogenblik, zie hoe je kijkers
oplichten: glimp van een vijver
ongezien zelfs voor jezelf, als
scherven van Kaboel een spiegel
die verrimpelt – *kappertjes*
van Lipari, dat zijn de beste
zeg je slaperig miljoenen
krokusmeeldraden geplukt – geur
van saffraan; de zon gaat op, de
ketel gilt, ik breng je koffie
bij de vlinderstruik, bloed als wijn

peuter uit het puin gehaald, ay
dood bij leven en zot van pijn

Gravewriter

death causes living and being mad pain
deeply sagging chair of wisdom
swallowed key of heaven

must engrave this statue deserted

hello my lily under the thorns
draw aside the curtains will you
smother glowing coals of doubt
fear from Kandahar gain wings
I kiss your neck, thank this peaceful
moment, see how your waking
eyes light up: gleam of a lake
unseen even by yourself, like
shards of Kabul a mirror
that ripples – *capers*
from Lipari nothing to beat them
you sleepily say picked millions
of crocus stamens – a scent
of saffron; the sun rises, the
kettle shrieks, I bring you coffee
by the buddleia, blood as wine

fetches a toddler from the rubble, ay
death when living and mad with pain

(from: **Navagio**. *Flotsam poems*, leap day 2008,
second edition March 2008, publ. Prometheus, Amsterdam)

Dit is de stad

*Hoort, hoort, in alle talen zwijgt haar avondrood.
'Zee in de zee en vermiljoen, zo is mijn schoot.'*

Europa, zwarte gaten rukken op – aan de rand van de stad
kijkt een jongen naar rechts, wordt langs links gegrepen door een trein

ramt wel eens een building en met regelmaat een collega
snijd soms op een warm spoor een vlinder de vleugels af

maar 't binnenrijden van 't station als 't avondblauw aan 't nachten slaat
een groezelige grensovergang met op een zijspoor een vuil stel, verweesd

een mankende duif, op weg naar het perron – is wel
is niet – geen romantiek maar de kadans van een doodseskader

*kom binnen, ik zoem en jengel om aandacht, verscheur de door mijn gas
benevelde nacht, verstik de sterren, een krakerspand met zwarte macht*

de laatste Spinosaurus denkt: dit is niet romantisch, is dit dus de stad
van het droomland – een cel in de hel, van leegte krijt zij op de stoep

*dit is de stad, bij de grijsgroene rivier
bij Maria en bij Allah, dit is de stad*

This is the city

*Hark, hark, her sunset does not breathe a word
'Sea in the sea and vermilion, so my lap is girt.'*

Europe, black holes advance – on the edge of the city
a boy looks to the right, is caught from the left by a train

rams a building now and then and regularly a colleague
sometimes shears off a butterfly's wings on the hot track

but drawing into the station as the evening twilight deepens
a grimy border-crossing with on a siding a grubby pair, abandoned

a limping dove, on its way to the platform – certainly is
is not – no romance but the cadence of a death squad

*come inside, I hum and drone for attention, tear the night clouded
by my gas, smother the stars, a squatter's pad with black-shirt power*

the last Spinosaurus thinks: this is not romantic, so this then is my
dreamland city – a cell in hell, from emptiness she pavement-chalks

*this is the city, by the grey-green river
by Mary and by Allah, this is the city*

*(from 'SPINALONGA. 44 poems', © Peter Holvoet-Hanssen,
appeared October 2005, publ. Prometheus, Amsterdam; second edition February 2006)*

Room 33 (on the rope)

voor Jef

kankeroorlogsdag gomt zichzelf uit
berooide bard
leen mij de luit
rol de looper voor de nachtmajesteit
de uil de maan en het meisje droom weg de hongerige python
ook het Vlaamse kalfje wankel op wiebelpoten slachthuiswaarts
aangevreten
gak gak gak
Turnhout Brussel staat in brand

wij waren twee haartjes op het oor van een nijlpaardenjong
later deden we zelf onze oren flapperen maar lacht u niet
naar zwalkende sneeuwvlokjes als kleine lettertjes
dakloze die zich doodsliep in een oververhitte auto
leest een zakenman slaat de krant in de plooi het
wordt koud dan voer ik u mee naar het land van Ben de berg

hoor 't onhoorbare lied bij 't dennenbosstroompje
duizenden manen oud en The Haunted Inn staat nog overeind
in de tijd zoals een moord
de vorige eigenaars de ene schoot
naar zijn broer door de deur broer aan de andere kant schoot terug
dus schrijf u weg tot ook wij zijn uitgewist onder twee meter sneeuw

reiseinde
van heinde en ver checkt men hier in
het regent raven 200 herten burrelen desolaat
gevloerd – Room 33

een beeflichtje betast de vrouw totdat zij zingt
de nacht valt als een spin
sneeuw dwarrelt er middenin
span de touwen mijn lief
hang de touwen in

Room 33 (on the rope)

for Jef

cancer war day rubs itself out
penniless bard
lend me the lute
roll out the red carpet for the night majesty
the owl the moon and the girl dream away the hungry python
the Flemish calf as well wagging on wobbly feet towards the slaughterhouse
gnawed at
honk honk honk
Turnhout Brussels is on fire

we were two small hairs on the ear of a young hippopotamus
later we made our own ears flap but refrain from laughter
at drifting snowflakes like tiny letters
a vagrant that slept to death in an overheated car
a businessman reads folds his newspaper it
grows cold then let me take you away to the land of Ben the mountain

hear the inaudible song by the brook in the conifer wood
thousands of moons old and The Haunted Inn still stands there
in time like a murder
the previous owners one of them shot
through the door at his brother on the other side brother shot back
so write yourself gone till we too are erased beneath six feet of snow

journey's end
from far and near you check in here
it's raining ravens 200 deer bell desolately
floored – Room 33

a will-o'-the-wisp feels up the woman till she sings
the night falls like a spider
snow whirls in its midst
stretch the rope my love
hang on the rope

In de gezonken tuin van Xochimilco

Kaal want zonder pet, geknikt want zonder stok kijkt hij
in het hospitaal als een vogelschrik in pyjama
als een kind met het topje van zijn neus tegen het raam
naar de mieren en de kevers in de straten, verder
onder de donderwolken die hij tegemoet wil gaan
naar het verhakkelde land waar hij deugd en ondeugd zaaide
veel tegenspoed oogstte maar ook dit kleinste kind
als een kleine ratelaar: kleinste egelskop
met een pijpenstrootje hoort ze de zee in de put van zijn oksel

Ik ben een verlamde spin tussen de vliegen, denkt hij
kom en verkavel mij, *de bezem steekt het venster uit*
snert, de vampier die zelf leeggezogen werd
het motregent maar de rupsen pootjebaden, de rupsen pootjebaden
de hoedster van dit web is als een anemoon of een wit
bosvogeltje, lieveheersbeestjes zijn dol op haar
ze zal nooit meer twee dingen tegelijk moeten doen
in mijn gezonken tuin van Xochimilco

De morfine werkt, brem zal tieren op zijn schedeldak
de wand van de kamer oogt amarant, de hemelkoepel is transparant
het bed smacht naar reukerwtjes en witte rozen, zou haar flora
voor altijd willen liefkozen doch, gekluisterde, spreek die wens
niet uit (reutels volgen, wachten met de rug tegen de muur)
in een zinkende tuin van Xochimilco

Pleeg de gebeden en pleng de offers
de koeken met lauwe koffie, droom weg
'dit leven is niet voorbij, tussen de sterren
staat hij ons bij; wat hij nog kan zien
is eeuwigheid en verder is er niets – tenzij
het afsterven hoort er nimmer bij'
als in een gezonken tuin van Xochimilco

In the sunken garden of Xochimilco

Bald because capless, bent because stickless he looks
in the hospital like a scarecrow in pyjamas
like a child with the tip of his nose against the window
at the ants and the beetles in the streets, further
beneath the thunderclouds that he wants to approach
at the mauled land where he sowed virtue and vice
harvested much adversity but also this smallest child
like a small chatterbox: the tiniest hedgehog's head
with a straw of moor-grass she hears the sea in the well of his armpit

I am a paralysed spider among the flies, he thinks
come and parcel me out, *the broom puts out the window*
rubbish, the vampire that's itself sucked dry
it's drizzling but the caterpillars are paddling, the caterpillars are paddling
the matron of this web is like an anemone or a white
woodland bird, ladybirds are crazy about her
she will never have to do two things twice at the same time
in my sunken garden of Xochimilco

The morphine works, broom will rave on the crown of his skull
the wall of the room's like tumbleweed, the firmament is transparent
the bed yearns for sweetpeas and white roses, would like
always to caress her flora but, shackled, does not utter
that wish (follows death-rattles, waits back against the wall)
in a sinking garden of Xochimilco

Tend your prayers and perform the offerings
the biscuits with lukewarm coffee, dream away
'this life is not yet over, amongst the stars
he watchful hovers; what he still can see
is eternity and nothing otherwise – dying
at least is over and done with'
as in a sunken garden of Xochimilco

Zijn kleindochter bewaart zijn pet en stok, mijmert
ik zit hier op de buiten naar de vogels te fluiten
koolmezen en luistervinken, de sterren pinken
in zijn hol wikkelt een vos zijn staart om mij heen, wij luiden
kluwenklokjes in stilte want het ochtendgloren is doodgeboren
het leven van mijn grootvader was een karrenspoor
in smeltende sneeuw – in zijn tuin hoor je geen viooltjes meer
noch engelentrompet – maar als je geen uitweg ziet, zou hij uit
de hemel schrijven dat als de ster valt, zij moet beklijven
in een gezonken tuin van Xochimilco

Ooit scheen de zon achter de korenbloemen door de fruitbomen
nu draag ik op mijn schouders de beuken van de kathedraal
als je aan mijn fantasmagorieën denkt, sidderaal
kronkelen de wilgen, klinkt je maffe fluit en zinken wij
in de gezonken tuin van Xochimilco

His granddaughter keeps his cap and stick, muses
so out of doors I sit and whistle to the tit,
the great tit and the finch, and watch the stars that wink
in its lair a fox wraps its tail around me, we sound
silent canterbury bells for the dawn that is still-born
the life of my grandfather was a cart-track
in melting snow – in his garden you hear no more violets
nor angel's trumpets – but if you can see no way out, he would
write from heaven that when the star falls, it must sink down
in a sunken garden of Xochimilco

Once the sun shone behind the cornflowers through the fruit trees
now I bear on my shoulders the beech-aves of the cathedral
when you think of my phantasmagorias, electric eel
the willows squirm, your balmy flute sounds and we sink
into the sunken garden of Xochimilco

© *Peter Holvoet-Hanssen*, a 'missing buttonhole'
from *HOUDINI'S STRAITJACKET* (Debut prize 1999),
publ. Prometheus, Amsterdam, 1998